

A vezetői befolyás forrása

Amint látjuk egy tágabb dimenziós kézdelem színtere.

Nemcsak a mindennapokban tapasztalt, sokszor emberfeletti kézdelemben kell helyt állnunk, hanem egy természetfeletti kézdelem részesei is vagyunk. Gyakran úgy érezzük, hogy a mindennapok kézdelmei is erőnk felett valók, és még nem is beszélünk arról, hogy másokat befolyásoljunk a jóra. Lehetséges-e befolyásolni legalább a közvetlen kapcsolatunkban levőket, vagy - egy globális kultúra sodrásában - végleg elvesztjük befolyásunkat? Legtöbbször egy párnyi, jelentéktelen pontnak érezzük magunkat a mai világ formálásában. Igaz ez az egyéni életünkre, de igaz a kis közösségeinkre is.

Elizeus

Története éppen ez történetlenül nagy bűntörést adhat nekünk. Van lehetőségünk befolyásolni a világot, függetlenül attól, hogy emberileg milyen eszközökkel rendelkezünk. Ha Isten elv egy feladatra, akkor biztosítja az eszközöket is. Isten időnként az történet ad lehetetlennek tűnő feladatokat, hogy az Ő neve dicsőítse meg, ne a miénk. Elizeus erre a szolgálatra lett elhívva. Amint a keresztény nagyszerűen látható, hogy Isten képes megváltoztatni a körülöttünk lévőket, és a ránk bízott feladathoz biztosítja az eszközöket. Elizeus szolgálatát nagyszerű csodák kísérik, és a békesség prófétájaként megváltánk előképe lett.

Á

Egy beteljesült élet

Menjünk el most az Isten keresztény

Elizeus életének utolsó napjaihoz. Ahogy ott állunk a beteggyógyásznál, egy megdöbbentő, és talán egy kicsit igazságtalan kópet látnunk. Ez az a megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, amelybe bele is halt, és lement hozzá Jós, az Izrael királya, és arcára borulván sőt az Isten mondta: "des atyám, des atyám! Izrael szekerai és lovagjai!" (2Kir 13:14) III és Őve ragadtatott el, bárr volt az életben egy bukás, amikor elmenekült a Jézabel elől, és meg akart halni. Elizeus azonban 70 év teltével, hűségese szolgálat utján halálra betegséggel esett. Kicsit másként képzelnék el egy ilyen életművet. Ha ránk lenne bízva, más sorsot adnánk Elizeusnak.

Isten Igéje

azonban képes helyre tenni emberi elképzeléseinket. Péter apostol azt mondja: "Mert kézzel látnunk senki sem állhat meg, és senki sem halhat meg: Mert ha élünk, az Istennek; ha meghalunk, az Istennek halunk meg. Azért akarjuk, akarunk, akarunk, az Isteni vagyunk" (Róm 14:7-8). A halál tálról fellelmetes, de Krisztus kézzelében másként tekinthetünk rá. Jézus halála elvette annak fellelmetességét. Matthew Henry írja: "Az Akinek a feje a mennyben van, nem kell félnie a lábaitól a szárra tenni."

Az idős

prófétáit ott fekszik a halálos ágyán. Joás, Izrael királya, meglátogatja és így kiált fel: "Édes atyám, Édes atyám! Izrael szekerei és lovagjai!" Joás felkiáltása kifejezi, hogy a prófétáit volt a nemzet legnagyobb vándorlása, és most távozásával eltűnik egy láthatatlan, nagy lelki vándorút az ország körül. Isten napjainkban ma is igaznak kell ennek lennie. Kinyilatkoztatásunk jövendős vándorlása Isten prófétái napjaink aktív jelenlététől függ. Egy más ország birodalom kinyilatkoztatásai vagyunk. Olyan üzenetet képviselünk, amely befolyásolja az emberek és nemzetek sorsát.

Ahogy Elizeus visszatekint az életére, nyugodt lehet, hogy jól elvégezte a dolgát. Egész életünk felkészülése erre a vándorlásra. Járni lenne abban a tudatban lenni, amikor odaérünk, hogy mindent megtettünk, amit el kellett végezni - nem éltünk hiába. Elizeus élete bemutatja azt az igazságot, amit a Páldabeszédek kinyilatkoztatásában találunk: "Az igazak ísványe pedig olyan, mint a hajnal világgossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes dőlig" (Páld 4:18). Arra lettünk elhívva, hogy befolyásunk legyen a távozásunk, nem pedig az alkonyán. Hogyan lehetséges ez olyan élettel, amely fizikai leépülésen és halálra vezet?

Elizeushoz hasonlóan áldást jelenthetünk a halálos ágyunkon is

2Kir

13:15-19-ben egy kőszoborral szembe találkoztunk - az ájjal-nyállal. Elizeus egy szimbolikus cselekedettel szívet, lelkesíti a királyt Isten ellenségeinek megsemmisítésére. Tudja, hol van az igazi ellenség, és hol kell harcolni ellene. Ő maga már nem képes kifizetni az ártást, de ott a keze az ifjú királyán. A kőszoborral szembe találkoztunk a felhatalmazást továbbá. Próbálja felkészíteni a megalkuvás fiatal királyt, hogy bátran szembeszálljon az ellenséggel. A szakártelem és a királyi hatalom nem magában nem garancia az ellenség legyőzésére. A győzelem forrása máshol van elrejtve. Nem lehet fizikai erőviszonyok alapján kiszámítani a győzelmet. Bábelcs Salamon a kinyilatkoztatás mondja: "Nincs bálcs, és nincs ártalom, és nincs tanács az ártalom ellen. Készen áll a kőszobor napjára; de az ártalom a megtartás!" (Páld 21:30-31).

Elizeus újra a

kezébe veteti a nyilakat. Azt parancsolja neki, hogy lövön a poros feldbe. Elizeus a lelki szemeivel látja a napot, amikor napfényes győzelmet arat. Látja Isten ellenségeinek megsemmisülését. Joás azonban nehezen akarja ártani ezt a látást. Ágyja ott előttünk, amint fűszegen tartja a nyilakat, mint egy szögyellős tündzser, aki egy fűreg, szenilis ember hárbortjának próbál eleget tenni. A tártárból kiderül, hogy egyáltalán nem volt lelkes a kőszoborral szembe gyakorlat közben. Vajon miért nem lelkesedik? Miért nem veszi át a tüzét, ami még most is ott van a haldokló prófétáinak szemeiben? Ez egy valóságos háború utánczása volt. Elizeus próbálta lejtani a jövőt. Az egyik oka az lehetett, amiért Joás nem lelkesedett, hogy egy bolondos jövőképnek érezte. Túl gyermek egy racionálisan gondolkodó, fiatal felnőtt számára. De minden bizonnyal lehetett egy ennél is fontosabb oka a lelkesedés hiányának. Joás egyszerűen nem látott semmiféle kapcsolatot a poros feldbe kilőtt nyilak és a későbbi győzelem között.

Istennek

pontosan ez a baja az imádságainkkal. Legtöbbbször erőtlenségben az imádságunk. Hacsak nem vagyunk katasztrófákban, nem hisszük, hogy a kimondott szavak bűnt is eredményeznek. Elhinni, hogy az a nehézség, amit az imádságunk mellé kerülve elmondunk Istennek, megváltoztatja a világot. Ez a legnagyobb hitbűnünk. Többérelmetlenek vagyunk kitartani a területeinken, mert nevelésnek tűnünk, hogy az ott elmondott szavak valójában ártalmasak a világot. Ezért könnyen feladjuk a hitet a hitetlenség miatt. Egyes imádságok gyors változást kapnak, de Isten legtöbb esetben csak lassan és biztosan változtat. Tudni akarja, hogy tényleg rajta van-e a szavaink teljesen, és valójában a dicsőségére fogunk-e hinni a változásival. Ezért nem szabad könnyen feladnunk. A hitetlenségünk akadályozza meg leginkább Istent a változásában. A fűszerekkel való keverés eleve kudarcra van kitalálva.

Jézus a

szavaink között a legnagyobb, a számunkra is elháríthatatlan, kihívással. Márk evangéliuma feljegyezi Jézus népszerűsítését. Ahogy felállt szombat a zsinagógában, a hallgatók kezdték egymást káromolni: Honnan vette ezt a bölcsességet? Ismerjük a családját, a testvéreit, tudjuk, hogy mit várhatunk Tőle. Megdöbbentő az állítás: "Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak nehézséget gyűjtött magára, rájuk vetve kezét. És csodáikozik vala azoknak hitetlenségén" (Mk 6:5-6). Nem a kislányaim, a régi papok, vagy a kemény padok voltak az akadály. Sokkal inkább a sorokból megszokott szkeptikus cinizmus volt az akadály.

A kis

elvársok korlátozzák Isten hatalmát. Joás nem gondolja, hogy teljes győzelmet arathat, és győzelem le teljesen a szavakat. Ne mondd, hogy "lehetetlen", ha Isten azt mondta, hogy tedd meg. A gyenge vágy is korlátozza Isten hatalmát. Akart Joás igazán harcolni? Vágyott arra, hogy Száva veszítsen? Egyáltalán nem úgy nézett ki! Jézus azt káromolta a bethesdai betegről: "Akarsz-e meggyógyulni?" "Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?" - káromolta a vakot a jerikóton. Legtöbbbször az azért nincs, mert nem értjük. A Szentlélek olyan mértékben tárt be, ahogy igazán vágyunk rá.

Ha használjuk

az erőnket, akkor az nem fogunk. Az újabb és újabb tapasztalatok erősítik, lelkesítik bennünket. Gedeonnak is azt mondta az Úr: Menj el ezzel a te erőddel! Joás nem lőtte ki az egész tőrét, hanem hátról támadta utána abbahagyta. Ez volt a veszteség. Ha Isten adott egy tőr nyelvést, mindet használjunk. Az ima fegyvere nem csak a sekélyes káromlásokkal áll a rendelkezésünkre. Sőt nem is arra adatott, hanem, hogy hegyeket mozgassunk vele. Azért, hogy kőrjük Istent, lehetőségünk adjunk Istennek, hogy hatalmas dolgokat tegyen le a világunkban és a mi életünkben, a világ életében. Tanuljunk meg kőrni és kitartani a káromlásban. Ne adjuk fel hátról támadás utána. Valaki azt mondta: "Az ima nem csupán munka, az ima a munkánk... a tőbbi ennek a tisztogatása." Amikor legközelebb azt mondod: "Már csak imádkozni tudok", gondoldj arra - ez a lehetőség kezdete, nem pedig a vége!

Elizeushoz hasonlóan ÁjldÁjst hagyhatunk magunk utÁjn, amikor elmegyÁ¼nk

â€žAzutÁjn meghalt Elizeus, Ás eltemettÁk. A moÁjbita portyÁjzÁ³ csapatok pedig az orszÁjgba tÁrték a kÁvetkező esztendőben. Ás tÁrtÁnt, hogy egy embert temettek, Ás mikor meglÁttÁk a csapatokat, gyorsan odatettÁk azt az embert az Elizeus sÁ-rjÁjba; de a mint odajutott Ás hozzájÁrt az Elizeus tetemeihez, meglevenedett Ás lÁjbaira Ájllott." (2Kir 13:20-21)

Elizeus

ÁletadÁ³ szolgálata nem fejezödÁtt be a halÁjÁjval. Ahogy egy Áv mÁlva a csontjai mellÁ prÁbÁjltak helyezni valakit, Áletre kelt. KÁ¼lÁnÁs, egyedÁ¼lÁjllÁ³ tÁrtÁnt. CsupÁjn egy szemÁly Ált ezen a fÁldÁjn, akivel ez megtÁrtÁnt. MÁjtÁ evangÁliuma feljegyz, hogy JÁzus Krisztus halÁjkor a sÁ-rok megnyÁltak Ás sok elhunyt szent feltÁjmadt. CsupÁjn Elizeus kivÁjtsÁjga volt, hogy ebben is a MegvÁjtÁ³ elökÁpe legyen.Á

Meg vagyok

gyözödv, hogy ez az eset mÁjst is elmond nekÁ¼nk. ArrÁ³ is beszÁl, hogy Elizeus ÁletadÁ³ szolgálata nem fejezödÁtt be a halÁjÁjval. Mivel megszentelt Áletet Ált, mÁg halÁjla utÁjn is ÁjldÁjsos befolyÁssal volt az emberekre. Nem a kÁzÁpkori ereklyetisztelet megalapozÁjra van feljegyezve ez az eset, mint ahogy azok az esetek sem, amikor JÁzus, PÁter vagy PÁj ruhÁjÁnak ÁrintÁse gyÁgyulÁjst hozott. Hanem hangosan beszÁl arrÁ³, hogy bÁj a prÁrÁta meghalt, de Akit kÁpviselt, az Ál. Áol az Ásr, Ás Ó az ÁædvÁzÁ-tól JoÁs sÁ-rÁjja nem egy valÁ³sÁjgos vesztesÁgnek szÁlt, hanem a sajÁjt hitelensÁgÁnek. Isten nyilvánvalÁ³vÁj tette, hogy Elizeus halÁjla utÁjn is van hatalma a kÁrÁ¼lmÁnyek megvÁjtoztatÁjra, a kÁzbelÁpÁsre, a helyreÁjllÁ-tÁjra. Sajnos ezt akkor sem fogadta mindenki hittel Ás lelkesedÁssel.

Isten ma is

Ál! KÁpes arra, hogy az Ájtadott Álet gyÁ¼mÁlcseit messze tovÁjbbnyÁjtsa szolgálj ÁletÁnÁl. Rousseau, Darwin, Nietzsche vagy Marx ÁrÁjksÁge is tÁlÁlte a maga korÁjt - Ás megfertöztÁk a vilÁjgot istentagadÁ³ lÁjzadÁjsuk hamis rendszerÁvel. A JelenÁsek kÁnyvÁben azonban JÁzus Krisztus Ágy tesz bizonyÁjgot magÁjra³: â€žNe fÁlj; Án vagyok az Első Ás Ás az Álő: pedig halott valÁk, Ás Á-me Álek ÁrÁkkÁjn ÁrÁkkÁ Ámen, Ás nÁjlam vannak a pokolnak Ás a halÁjnak kulcsai" (Jel 1:18). Ahogy Elizeus Á¼zenete Ás szolgálata nem halt meg vele, Ágy ÁttÁrőink szolgálata, Á-rÁjsai ma is ÁjldÁjsos befolyÁjst Ájrasztanak a vilÁjgra. Ágy Isten mai szolgáljnak befolyÁjja, amelyet nem maguktÁ³, hanem JÁzus KrisztustÁ³ kÁzvetÁ-tenek, szintÁn ÁrÁkkÁrvÁnyű eredmÁnyt szerezhet.

VegyÁ¼k

pÁldÁjnak Elizeus ÁletÁt Ás halÁjÁjt! MÁj lett-e a vilÁj azÁrt, mert megszÁ¼lettÁl? MegvÁjtoztak-e a dolgok kÁrÁ¼lÁjtted, mert semmi sem volt fontosabb Isten akaratÁjnÁj? A vilÁj nagy ÁjllamfÁrfiai, filozÁ³fusi rÁg letűntek, de JÁzus Krisztus ma is Ál. Ó az Első Ás az UtolsÁ³. Azt mondja, hogy nÁjla van a hatalom az Álet Ás a halÁj felett. NÁjla van a hatalom az ÁrÁk Álet felett! Ha Álő

kapcsolatban vagyunk Krisztussal és Szentlelke bennünkkel, akkor akár mi is lehetünk benne, hogy Isten áldásával. Bár lennünk ennek az üzenetnek, hiteles képviselői, hogy amikor Jézus Krisztus hamarosan megjelenik az ég felhőiben, mi is csatlakozhassunk Elizeushoz és minden szentekhez, birtokba véve csodálatos ajándékainkat Jézustól. Ez a reményünk, ezért vagyunk Krisztus követői.

Á

Á

Dr. Szilvási András